

Παναγιώτης Δ. Ζάνος

Εἶναι μικρή

Κωμωδία εἰς πράξιν μίαν

Εβδομάς, Αθήνα

τμ. 2, ετ. Β', τχ. 93, 8 Δεκεμβρίου 1885, σ. 583-585

τμ. 2, ετ. Β', τχ. 94, 15 Δεκεμβρίου 1885, σ. 591-593

τμ. 2, ετ. Β', τχ. 95, 22 Δεκεμβρίου 1885, σ. 607-609

1.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, γέρον οικοδεσπότης.
ΤΑΧΙΝΑΣ, φίλος αὐτοῦ.
ΓΑΛΑΤΕΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Πατρικίου.

ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ, σύζυγος αὐτοῦ.
ΜΑΡΙΑ, ὑπηρέτρια.
ΝΙΚΟΚΛΗΣ.

[Θάλαμος καλῶς ἡντρεπισμένος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρικίου. Θύρα ἀπέναντι καὶ παράθυρον παραπλευρῶς. Εἶναι νύξ· ὁ Πατρικίος φορεῖ τὰ οἰκιακά του].

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΤΑΧΙΝΑΣ.

TAX. Ναί, φίλε μου Πατρικίε, πολὺ τὸ ἐπεθύμουν
— μὰ δὲν εἰξεύρεις, ἀδελφέ, πόσον πολὺ τὸ θέλω —
ὡς εἴμεθα παμπάλαιοι, ἀπὸ παιδιὰ, φίλοι,
νὰ γείνωμεν καὶ συγγενεῖς.
ΠΑΤΡ. (κατ' ἴδιαν). ὦ, ὦ! πάλιν τὰ ἴδια.
TAX. Νὰ σου εἰπῶ· ἐὰν προχθὲς τοῦ λόγου σου μ' ἀρνήθης,
ἐγὼ δὲν ἀπελπίζομαι.
ΠΑΤΡ. Τὸ βλέπω, κύρ' Ταχίνα.
TAX. Σὺ ἔχεις κόρην τρυφερὰν, ἐγὼ υἶδὸν ἀκμαῖον,
λοιπὸν... νὰ τοὺς ἐνώσωμεν, ἂν θέλῃς.
ΠΑΤΡ. Ἐὰν θέλω...
TAX. ἀλλὰ δὲν θέλω, φίλε μου· ἰδοὺ τί μὰς χωρίζει.
ΠΑΤΡ. Τί, δὲν μας καταδέχεσαι;
TAX. Τί, δὲν μας καταδέχεσαι;
ΠΑΤΡ. Ἐγὼ; Θεὸς φυλάξοι·
ἀκόμη δὲν ἀρρώστησα ἐξ ὑπερφηφαναίας·
αὐτὴ ναι νόσος τῶν βλακῶν καὶ βλαξ ἐγὼ δὲν εἶμαι.
— Δὲν ἔχω κόρην, φίλε μου, ἀκόμη διὰ γάμον·
εἶναι μικρὴ· ἰδοὺ τὸ πᾶν· καταλαμβάνεις τώρα;
TAX. Πόσων ἐτῶν;
ΠΑΤΡ. Τὸ στόμα της μυρίζει ἀκόμη γάλα.
TAX. Γάλα;
ΠΑΤΡ. Ἀμέ; μὲν προχθὲς ἐξῆλθε τοῦ σχολείου
τ' ἀκκακὸν πλάσμα, τρυφερόν, ἐντροπαλόν, ἀθῶον,
καὶ θέλεις σὺ νὰ τοῦ εἰπῶ περὶ ἀνδρὸς καὶ γάμου
γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ἔπειτα τὰ κλαύματα; μῶρ', γειά σου!
Τέτοιαις σκουτούραις ἔρχεσαι ἐπάνω μου νὰ ρίψῃς;
Εἶσαι ταχύς, Ταχίνα μου, ὅταν χῆνα ὅταν τρέχῃ.
TAX. Εἶσαι βραδύς καλλίτερα τοῦ λόγου σου δὲν λέγεις;
ΠΑΤΡ. Ἐγὼ βραδύς;
TAX. Ἐγὼ ταχύς;
ΠΑΤΡ. Ἐκεῖνο ποῦ σου λέγω.
TAX. Πόσων ἐτῶν εἶν', ἀδελφέ, ἡ κόρη σου;
ΠΑΤΡ. Θὰ ἦναι...
ὡς δεκατρία καὶ μισὸ θὰ ἦναι τὸ χουσό μου,
βία ὡς δεκατέσσαρα.
TAX. Βάλε τὴν δεκαπέντε.
ΠΑΤΡ. Πῶς νὰ τὴν βάλω, ἀδελφέ, ἀφοῦ δὲν εἶναι;
TAX. Ἔστω·
αἶ, κόρη ὡς τὴν κόρην σου εἶναι μικρὰ νομίζεις;
ΠΑΤΡ. Τί ναι; γρη῏;
TAX. Δὲν ἐννοεῖς θαρρεῖς τί εἶναι ἔρωσ;
ΠΑΤΡ. Ἀμ βέβαια, βρὲ ἀδελφέ, ποῦ νοιώθει τὸ κουτάβι
τί εἶν' ὁ λαγῶς; Εἰξεύρεις σὺ τί εἶναι μέσα ἄστρα;
TAX. Πῶς δὲν εἰξεύρω; κάλλιστα εἰξεύρω.
ΠΑΤΡ. Τί εἶναι;
TAX. Ἐστ' ἄστρα;
γῆ, δάση, θάλασσα, βουνὰ καὶ πόλεις μὲ τὰ κάστρα.
ΠΑΤΡ. Ἀγγοῦρια μὲ τὴν ρίγανη κουκκίᾳ μαγειρεμένα.
Ἡ κόρη μου δὲν ἐννοεῖ ἀπὸ αὐτὰ σοῦ λέγω.
Εἰξεύρεις τί ἀνατροφὴν τῆς ἔδωκα;
TAX. Πιστεύω.
ΠΑΤΡ. Ὅπως μὲ τὸ χουλιάριον δίδ' εἰς τὸν ἀσθενῆ του
ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον, οὕτω κ' ἐγὼ τῆς δίδω
ἀκαταπαύστως χουλιαριαῖς ἀνατροφῆς.

TAX.

Πιστεύω.

ἀλλ' ἡ καλὴ ἀνατροφή δὲν δύναται νὰ πνίξῃ
τοῦ ἄρσενος καὶ θήλεος τὴν ἀμοιβαίαν κλίσιν·
ὁ ἔρωσ εἶναι ἔμφυτος, αὐτοφυῆς ὡς ἄλλος...
ὡς ἄλλος... Τί νὰ σου εἰπῶ; ὡς ἄλλος ἀμάνιτης·
ἐκεῖ ὅπου δὲν φαίνεται, ἐξαίφνης δίδει μίαν
ἐνα πρῶτ' καὶ γὰρ! πετᾷ ὡσάν χρυσοῦ ὀμπρέλλα...
Χίλιας δέκα χουλιαριαῖς ἀνατροφῆς ἀρίστης
δὲν δύνανται νὰ σβύσωσιν ἐνα μικρὸν σπινθῆρα
ἔρωτος τόσοσ δά· αὐτὸς θ' ἀνάψῃ, θὰ κορώσῃ
καὶ τότε
(χειρονομεῖ συμφῶνως πρὸς τὴν ἐννοίαν τῶν λέξεων)
πρρρρ! μπάμ! μπούμ! φίσ! φίσσ...
ΠΑΤΡ. (ὀπισθοχωρῶν, χειρονομεῖ καὶ οὕτως, ὡς διὰ νὰ προφυλαχθῇ)
Ἔ! Ἔ! τί τρακατρούκαις
εἶναι αὐταῖς, βρὲ ἀδελφέ;
TAX. (ἐξακολουθῶν)
Ὡς ἀπὸ ἠφαιστείου
θὰ πεταχθοῦν οἱ στεναγμοί, τὰ δάκρυα, οἱ θρήνοι
ἀπὸ τὸ στήθος τὸ μικρὸν ἐρωτευμένης κόρης.
ΠΑΤΡ. Πάρε τον κ' εἰς τὸν γάμον σου νὰ σ' εἴπῃ καὶ τοῦ χρόνου.
— Τελείωσες;
TAX. Τελείωσα.
ΠΑΤΡ. Μὴν ἔμεινε κάμμιτ' ἀπὸ ἐκεῖναις τῆς ζουρλαῖς;
TAX. Κάμμιτ' ἀπὸ ἐκεῖναις τῆς ζουρλαῖς;
ΠΑΤΡ. Αἶ, σοῦ λέγω
τώρα λοιπὸν πῶς ἔμεινες ζουρλὸς ἐσὺ ἀκόμη.
— Βρὲ, τί φωτιάς; τί πυρκαϊαῖς κάθεσ' ἐδῶ κ' ἀνάβεις
μὲ τῆς ὀμπρέλλαις; τί μπάμ! μπούμ! βροντᾷς χωρὶς
μπαροῦτι;
Ἡ κόρη μου δὲν ἐννοεῖ, σοῦ λέγω, ἀδελφέ μου,
ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα· ἀκούεις ἡ κουφίζεις;
Εἶναι μωρό, εἶναι κουτό, εἶναι μικρὴ ἀκόμη.
TAX. Μικρὸ εἶναι τὸ μμάτι της.
ΠΑΤΡ. Γιὰ νὰ σου πῶ!
TAX. Εἰπέ μου.
ΠΑΤΡ. Δὲν ἔχω κόρην, ἀδελφέ, σοῦ εἶπα διὰ γάμον·
εἶναι μικρὴ, τετέλεσται· συμπεθεριαῖς δὲν θέλω.
Κοντὸς ψαλμός, ἀλληλουῖα,
TAX. Ἄλλὰ μικρὸς καὶ ὁ γαμβρὸς εἶναι, συμπεθερὲ μου.
ΠΑΤΡ. Ὅριστε! καὶ συμπεθερον μ' ἐθάπτισ' ἀπὸ τώρα.
TAX. Δύο καὶ εἴκοσιν ἐτῶν εἶν' ὁ υἱὸς μου.
ΠΑΤΡ. Πῶπο!
— Ἐχει μουστάκια;
TAX. Ἀμέ τί; σπανὸς θαρρεῖς πῶς εἶναι;
κάτι μουστάκια, τόσα... νά!
ΠΑΤΡ. Ὅσον σούβλαις, ἔ; αἶ, φθάνει.
— Εἶν' ὑψηλὸς, παχύς, χονδρὸς;
TAX. Γεμάτος ὅσον στυλιάρι.
εἶναι θηρίον μοναχόν.
ΠΑΤΡ. Πῶ, πῶ! αἶ, δὲν μὰς κάμνει.
TAX. Γιατί;
ΠΑΤΡ. Γιατί; καὶ μ' ἐρωτᾷς τὸ διατί ἀκόμη;
Ἐγὼ εἰς ἐν' ἀνδρούλιακα νὰ δώσω τὴν μικρὴ μου,
καθὼς μοῦ τὸν παρέστησες;— πῶ, πῶ! ἐγὼ τρομάζω.
θαρρῶ πῶς μ' ἐκουλούριασε μὲ τὰ χονδρά του χέρια

καί μ' ἔσφιξε, μὲ σφίγγει νά! ὅταν φεῖδι.—Μή, νάζησῃς!
 πάρε τον ἀπὸ ἄνω μου, συμπέθερε, καὶ φύγε!
 δὲν θέλω! ἐτελείωσε! γὰρ ἄνδρεια δὲν εἶμαι
 —καὶ μὲ μουστάκια μάλιστα μεγάλα ὡς ἂν σούβλαις!
 Μὴ μοῦ τὸν ἀναφέρης, μὴ.

TAX. Μὴ δὰ τὰ παρακάνης.
 Τὰ ψαλλιδίζει, ἀδελφέ, ἂν δὲν τὰ θέλ' ἢ νύμφη.
 Ἐὰν τὸν θέλετε σπανόν, σπανός λοιπὸν ἄς γείνη.

ΠΑΤΡ. Ναί, τόσοι τὸ χειρότερον· γὰρ νὰ τῆς τζουγγρανίζῃ
 τὸ τρυφερόν της μάγουλον μὲ τῆς κονταῖς του τρίχες
 ὡς ἂν γυαλόχαρτον· ἀρκεῖ σοῦ εἶπα, δὲν μὰς κάμνει.
 Εἰξεύρεις πόσον ἀπαλὴ εἶν' ἢ ἐπιδερμὶς της;
 βεντούζαις εἶναι ἰκανὴ ἀμέσως νὰ σηκώσῃ,
 ἂν ἀπροσέκτως ἤθελεν ὁ γυιός σου τὴν φιλήσῃ.—
 Ἄφες λοιπὸν καλλίτερα νὰ μεγαλώσῃ πρῶτα,
 νὰ ἔμβῃ εἰς τὰ εἴκοσι, νὰ φθάσῃ τὰ τριάντα,
 καὶ ἔλα τότε ἀπ' ἐδῶ νὰ τὰ ἔξαναειπῶμεν.

TAX. ὦ, ναί! τώρα ἐπάτησες ἐπάνω εἰς τὴν πῆτταν.
 Δὲν ἐρωτᾷς καλλίτερα ἂν θὰ μας περιμένῃ
 ὡς τότε καὶ ἢ πονηρά;

ΠΑΤΡ. Πῶς! τί! καὶ τί θὰ κάμῃ;
 TAX. Ἐζεύρω κ' ἐγώ; μὴ λησμονῆς τὸ πρρρ-μπάμ-μπόμ...

ΠΑΤΡ. Μαρούλια
 Πουλὰκι ὅπου κάθεται ἤσυχο ἔς τὸ κλουβί του
 Τῆς τουφεκιάς τῶν κυνηγῶν ποτέ του δὲν φοβεῖται.

TAX. Πλὴν ἂν σου στείλω σήμερον νὰ ἴδῃς τὸν υἱόν μου,
 δὲν ἀμφιβάλλω, φίλε μου, ὅτι θ' ἀλλάξῃς γνώμην.
 Δὲν ἔξεύρεις πῶς ἐπρόκοψεν ἐκεῖ εἰς τὴν Γαλλίαν,
 ὅπου ἐσπούδασε λαμπρὰ τὴν γεφυροποιίαν·
 εἶναι λαμπρός, θαυμάσιος.

ΠΑΤΡ. Ἀλήθεια; νὰ σου ζήσῃ.
 TAXINAE (κινούμενος ἵνα ἐξέλθῃ)
 Καὶ ἦδη χαῖρε, φίλε μου· πηγαίνω νὰ τὸν στείλω.

ΠΑΤΡ. Νὰ μὴ μου στείλῃς τίποτε, παρακαλῶ—adio.

TAX. Μὰ δὲν εἰξεύρεις ἀδελφέ, εἶν' ἀγγελος.

ΠΑΤΡ. Ἄς ἦναι·
 νὰ μὴ τὸν στείλῃς, ἐπειδὴ... διότι θὰ τὸν στείλω
 εἰς τὸν διάβολον. Τ' ἀκούς;

TAX. Ἐγὼ θὰ σου τὸν στείλω
 καὶ κάμε ὡς ἐπιθυμεῖς.

ΠΑΤΡ. (ἐντονώτερον) Νὰ μὴ τὸν στείλῃς, ὄχι·
 θὰ τὸν κρημνίσω, ἂν ἐλθῇ κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα.
 Γεφύρια δὲν χρειάζομαι ἔς τὸ σπῆτί μου· ἀκούεις;

TAX. Αἶ, δὲν τὸν στέλλω, ἀδελφέ· καλὰ, μὴ μου θυμόνης·
 ἐγὼ θέλω νὰ ἤμειθα καὶ εἰς τὸ μέλλον φίλοι.

ΠΑΤΡ. Ὡς πρὸς αὐτὸ ἴδου ἐγώ, ἔλα νὰ φιληθῶμεν.
 (ἀλληλασπάζονται σταυροειδῶς)
 Ὑγιάνε. Χαιρέτα μου τὸν φίλτατον υἱόν σου·
 ἀλλ' ἀκουσε: ἀπὸ μακρὰν δὲν θέλω σουρτα-φέρτα.
 Τὰ εἶπαμεν.

TAX. (ἐξερχόμενος) Τὰ εἶπαμεν· ἀπὸ μακρὰν...

ΠΑΤΡ. Adio.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΠΑΤΡ. Εἶδες ἐκεῖ ἐπιμονή! σωστὴν πολιορκίαν
 Μεσαλογγίου μου ὅστησεν· ἀλλὰ ποῦ νὰ με σείσῃ!
 μου ῥιψε τόσα πρρρ-μπάμ-μπόμ, ὀμπρέλλαις, μανιτάρια,
 πλὴν τίποτε δὲν μοῦ κάμει· ὀρθὸς ἐγὼ καλῶνα.
 —ὦ, τὸ μικρόν μου τὸ πουλί! τί δύσπεπτα βεβίθια
 ἤθελαν νὰ τοῦ δώσωσι νὰ φάγῃ, γὰρ νὰ σκάσῃ.
 Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, μὴ φοβοῦ, χρυσόν μου καναρίνι·
 τρώγῃ τὸ κανναβούρι σου ἀμέριμον, τραγοῦδα,
 καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲν ἔρχεται, δὲν φθάν' εἰς τὸ κλουβί σου.
 — Ἄς τὴν φωνάξω νὰ ἐλθῇ πλησίον μου ὀλίγον.
 — Γαλάτεια! Γαλάτεια!

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

ΓΑΛ. Παππάκη, καλησπέρα.
 ΠΑΤΡ. Καλῶς τὴν τὴν μικροῦλά μου, καλῶς τὸ τὸ χρυσόν μου·
 ἔλα ἐδῶ, πλησίασε νὰ σε φιλήσω, φῶς μου.
 (τὴν ἀσπάζεται, τὴν θωπεύει, μεθ' ὃ τὴν θεωρεῖ περιέργως)

Ἄλλὰ τί ἔχεις; διατί εἶσαι χλωμὴ;
 ΓΑΛ. Δὲν εἶμαι
 χλωμὴ, παππάκη.

ΠΑΤΡ. Ἀληθῶς κ' ἐγὼ τὸ βλέπω τώρα,
 ὅτι κατεκοκκίμισες ἀφῆνης ὅταν παππαροῦνα.
 Εὖγε, τῆς ἀθωότητος αὐτὸ εἶναι τὸ χροῖμα.
 (καθήμενος ἔλκει πρὸς ἑαυτὸν τὴν Γαλάτειαν)
 Κάθησ' ἐδῶ πλησίον μου καὶ λέγε μου ποῦ ἦσουν;
 Τί ἔκαμες; ἐδιάβαζες πρὶν σὲ φωνάξω, φῶς μου;

ΓΑΛ. Ὅχι, παππάκη.

ΠΑΤΡ. Τί λοιπὸν; εἰς τί ἐνησχολεῖσθαι;
 ἐμβάλονες τῆς κάλτσαις μου;

ΓΑΛ. Ὅχι, παππάκη, οὔτε
 ἐπότιζα τὰ ἄνθη μου.

ΠΑΤΡ. Καλλιεργεῖς καὶ ἄνθη;
 καὶ ἀπὸ πότε;—Κύτταζε, εἰς τί ἐνασχολεῖται!
 Δευτέρ' αὐτὴ ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητος της.
 — Αἶ, βέβαια, τί θὰ εἴπῃ; τὰ ἄνθη μὲ τὰ ἄνθη
 πρέπει νὰ παίξουν, καὶ ἡμεῖς... ἡμεῖς μὲ τῆς τσικνίδες.
 «Ὅμοιον ὁμοίῳ ἄει πελάζει»
 ἔλεγον οἱ προπάτορες.—Δὲν ἔλεγον ἀλήθεια;
 ΓΑΛ. Φυτὰ δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ, παππάκη, κ' ἢ τσικνίδες;
 ΠΑΤΡ. Ναί, τοῦ Θεοῦ εἶναι φυτὰ, κόρη μου, κ' ἢ τσικνίδες
 ἀλλ' ἀγκυλώνουν τ' ἀπαλά, τὰ μαλακὰ χερσάκια.
 καθὼς τὰ γένεια μου, ἂν δὲν ζυρισθῶ.
 ΓΑΛ. Καὶ ὁμῶς
 δὲν ἀγκυλώνουν καὶ αὐταί, ὅταν κάνεις γνωρίζῃ
 νὰ τὰς χαδεύσῃ.

ΠΑΤΡ. Πῶς! καὶ σὺ γνωρίζεις νὰ χαδεύσῃς
 λοιπὸν τσικνίδα τσουχτερὴ χωρὶς νὰ σ' ἀγκυλώσῃ.

ΓΑΛ. Νὰς ἀπὸ τὴν ἀνάποδην τὴν πρῶτην κάτω κάτω,
 σύρω τὸ χέρι ἔπειτα κλειστὸν πρὸς τὰ ἐπάνω
 καὶ εἶναι τόσο μαλακὴ καὶ δροσερὴ, διόλου
 δὲν μ' ἀγκυλώνει.

ΠΑΤΡ. Κύτταζε, ὁ πειρασμός τί ἔξεύρει!
 ἐγὼ δὲν τὸ ἐγνώριζα, ὅτι δὲν ἀγκυλώνει
 τσικνίδ' ἀπ' τὴν ἀνάποδην, μὲ ὅλα μου τὰ χρόνια.
 — Καὶ ποῖος σοῦ ἐδίδαξε, καλέ, αὐτὸν τὸν τρόπον;
 ἐσπούδασες βρετανικὴν εἰς τὸ σχολεῖον;

ΓΑΛ. Ὅχι...

ΠΑΤΡ. Ποῖος λοιπὸν, ἀγάπη μου;

ΓΑΛ. Ἐζεύρω, κ' ἐγώ; ἢ φύσις.
 Εἰς τὸ σχολεῖον κάποτε ἐπαίξαμεν, παππάκη,
 μὲ τῆς τσικνίδες καὶ λοιπὸν... (ἀφῆνης ἵσταται ὡς
 ἀφηρημένη)
 Τί ἔλεγα;

ΠΑΤΡ. Τσικνίδες.
 — Βρὲ τὰ διαβολοκρίτσα! ὡς καὶ μὲ τῆς τσικνίδες
 ἀρέσκονται νὰ παίζωσι; τότε λοιπὸν δὲν βλέπω
 εἰς τί εἶναι χειρότερα τὰ γένεια μας.

ΓΑΛ. Τὰ ἦρα—
 λοιπὸν μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ κάμω ὅπως σ' εἶπα
 κ' ἐπέτυχα· καὶ μάλιστα, ἀφοῦ ἐφιλιώθην
 μ' ἐκείνην ὅπου ἔτυχε νὰ ἔχω εἰς τὸ χέρι,
 (ἐνῶ ἐμιλεῖ φαιδρῶνεται τὸ πρόσωπόν της καὶ γελᾷ μετὰ παιδικῆς
 χάριτος, συμπαρσύρεται δὲ εἰς γέλωτα καὶ ὁ πατήρ της)
 θυμοῦμαι ποῦ ἐτράβηξα μὴ τσικνιδὰ ἔς τὰ μουτρα
 τῆς Περσεφόνης Κουσουρή, ποῦ σήκωσε βεντούζα
 τὸ μάγουλόν της.

ΠΑΤΡ. Χά, χά, χά! ἀλήθεια!
 ΓΑΛ. ὦ! τί γέλια
 ἐκάμαμεν, παππάκη μου, ὅταν τῆς βγήκ' ὁ κληρὸς
 νὰ κάμῃ τὴν ἐξήγησιν ὀρθή, μὲ δύο ὄψεις,
 καὶ οὕτω πως ἐβλέπαμεν ἡμεῖς ἀπ' τὰ θρανία
 τὸ κόκκινόν της μάγουλον κ' ὁ δάσκαλος τὸ ἄσπρον.
 Καὶ καὶ ἢ μὴ ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἢ ἄλλη
 καὶ δὸς του ὁ διδάσκαλος «Κορίτσια, ἡσυχία!»
 διότι δὲν ἐγνώριζε τί ἔτρεχε.

ΠΑΤΡ. Τὸ ἄσπρον
 ἐκεῖνος μόνον ἐβλέπε.

ΓΑΛ. Βέβαια, μόνον τ' ἄσπρον.

ΠΑΤΡ. Βρέ τὰ ἄθωα τὰ παιδιὰ. — Καὶ δὸς τοῦ «ἡσυχία!»
ὁ δάσκαλος, Γαλάτεια ἔ;

ΓΑΛ. Δὸς τοῦ «ἡσυχία!»

ΠΑΤΡ. Καὶ ὄλον τ' ἄσπρον ἔβλεπεν ἔ;

ΓΑΛ. Βέβαια, τὸ ἄσπρον.

ΠΑΤΡ. Χά, χά! βρέ, τῆς κοττούλαις μου, ἀκοῦς πῶς κακκα-
[ρίζουν!

— Ἄλλὰ δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ τὴν κτυπήσης τόσο.

Τί λέγ' ἡ χρηστομάθεια; Τὸ ἐνθυμεῖσ' ἢ ὄχι;

Ὁ σὺ μισεῖς...

ΓΑΛ. ἐτέρω μὴ, παππάκη μου, ποιήσης.

ΠΑΤΡ. Τί θησαυρός! τί μάλαμμά! ὄλα νὰ τὰ θυμᾶται
τὸ διαβολάκι! Καὶ λοιπὸν γιὰτί νὰ τὴν κτυπήσης;

ΓΑΛ. Τὸ μετενόησα κ' ἐγώ, παππάκη μου, κατόπιν,
ἀλλὰ πλέον τὸ ἔκαμα· διότι καὶ ἐκείνη
προηγουμένως μοῦ ἔδωκε μίαν ἐδῶ ἔς τὸ χέρι,
ποῦ ἐκοκκίνισε φωτιά.

ΠΑΤΡ. Ποῦ, ποῦ; νὰ τὸ φιλήσω.

(λαβὼν φιλεῖ τὴν χεῖρά της, μεθ' ὃ θυμωθεὶς ἔξακολουθεῖ).

Βρέ, τὴν ἀχρεῖαν! ἔπρεπε νὰ τῆς τραβήξῃς κί ἄλλην.

ΓΑΛ. Ὁχι, παππάκη.

ΠΑΤΡ. Ἄλλην μιά, εἰς τ' ἄλλο μάγουλόνα της,
νὰ τῆς τὸ πρήξῃς καὶ αὐτό, διὰ νὰ μᾶθ' ἡ φοῦσκα
ὅτι δὲν πρέπει νὰ κτυπᾶ τὰ χέρια μὲ τοικνίδες.

ΓΑΛ. Ὁχι, παππάκη· λησμονεῖς τί λέγ' ἡ διαθήκη;

ΠΑΤΡ. Ποιὰ διαθήκη;

ΓΑΛ. Τοῦ Θεοῦ· δὲν λέγει ἀγαπάτε....

ΠΑΤΡ. Τί ἀγαπάτε;

ΓΑΛ. Τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν;

ΠΑΤΡ. Τί ἀθωότης!

— Ὡ τῆς μακροθυμίας σου, κόρη μου! νὰ μου ζήσης.
(ἐναγκαλιζόμενος τὴν ἀσπάζεται καὶ τὴν χαδεύει).

Εὔγε, μικρά μου, εὔγέ σου· νά, ἴπανε μιά πεντάρρα
νὰ ἴπανε στραγαλάκια· ἀλλὰ νὰ τὰ μασσήσης
καλὰ, νὰ μὴ σε βλάψωσιν.

(Ἐξῶθεν ἀκούεται ἄσμα τερπνὸν ἐν συνοδίᾳ κιθάρας· ἡ Γαλά-
τεια ἀφοσιούται εἰς τὸ νὰ ἀκούσῃ τὸ ἄσμα, ὃ δὲ Πατρίκιος μέ-
νει μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα, κρατῶν τὴν πεντάρρα).

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

H. Δ. ZANNOE

ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΗ
ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον σελ. 585)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ΝΙΚΟΚΛΗΣ

ΝΙΚΟΚΛΗΣ (ἔξωθεν).

ὦ ἄνθος νέον, εὖοσμον

ἄηρ πριν τὸ σκορπίση,

[ΓΑΛΑΤΕΙΑ (ἐν τῷ μεταξύ).]

Ἄ!.. Τί φωνὴ ὠραία!

ρίψ' εἰς ἐμέ τὸ μύρον σου,
νεκρὸν γὰρ μ' ἀναστήση,

ΓΑΛΑΤΕΙΑ (ἀφηρημένη).

Εἶναι τὸ ἄσματόν σου αὐτός... ὁ ἴδιος θὰ ἦναι..

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Ποῖος αὐτός, Γαλάτεια; εἶν' ὁ στραγαλατζῆς σου;

ΝΙΚΟΚΛΗΣ (ἔξωθεν).

Παρά τὴν βάλτον ἐπανθοῦν,
ἂν δὲν σὲ εἶδον ἄλλοι,
σὲ εἶδεν ὁμως εἰς θνητός,
αὐτός, αὐτός ποῦ ψάλλει.

ΠΑΤΡ. Ἀλλὰ ποῖος εἶν' αὐτός λοιπόν, Γαλάτεια, ποῦ ψάλλει;

ΓΑΛ. Στάσου, παππάκη, ἄφησε ν' ἀκούσωμεν· δὲν ψάλλει
ὠραῖα; ἔ, παππάκη μου;

ΠΑΤΡ. Ὅχι καὶ τόσον.—(κατ' ἰδίαν) Ὑάλλει,
ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ πῶ· διότι δὲν συμφέρει.

ΝΙΚΟΚΛΗΣ (ἔξωθεν)

Σὲ εἶδα, σὲ ἠγάπησα,
τὰς χεῖράς μου σ' ὀρέγω,
ὦ! ἄφες με πλησίον σου
Τὸ σ' ἀγαπῶ νὰ λέγω.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (κατ' ἰδίαν).

Τί! τὸν κακὸν σου τὸν καιρὸν, παληάνθρωπε.

—(παρησία) Πλὴν πρέπει
νὰ ἴδω ποῖος εἶν' αὐτός ὁ κύριος. (προχωρεῖ καὶ βλέπει
ἔξω διὰ τοῦ παραθύρου).

ΓΑΛ. (ταρασσομένη) Παππάκη!

ΠΑΤΡ. Κάνεις δὲν φαίνεται, ψυχή.

ΓΑΛ. (κατ' ἰδίαν) Ὁ! ἔφυγε.

ΠΑΤΡ. (ἐπανερχόμενος) Πλὴν ποῖος
νὰ ἦτον ἀρὰ γὰρ αὐτός, Γαλάτεια; γνωρίζεις;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ (συλλογιζομένη)

Πῶς;... δὲν γνωρίζω δηλαδὴ, παππάκη μου· ἀλλ' ὁμως
τὸν ὑποθέτω· βέβαια... αὐτό... τὸν ὑποθέτω..

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (μὲ ἦθος ὑποκριτικόν)

Τὸν ὑποθέτεις; δηλαδὴ ὅταν ποῖον ὑποθέτεις;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ (κατ' ἰδίαν)

Περίεργον! πῶς δειλιῶ νὰ εἶπω τί συμβαίνει·
νὰ τὰ εἶπῶ... νὰ μὴ τὰ πῶ... δὲν ζεύρω τί νὰ κάμω.
—Πλὴν διατὶ μὲ ἐρωτᾷς, παρακαλῶ, παππάκη;
Μὴ βλέπεις τίποτε κακόν;

ΠΑΤΡ. Κακόν; ἄ μπᾶ; διόλου
περιεργίας ἔνεκα καὶ πλέον οὐ. Εἶπέ μου

λοιπὸν ὅταν ποῖον ἐννοεῖς; ὅταν ποῖον ὑποθέτεις;

ΓΑΛ. Ἐκεῖνον ὅστις πρό τινος διέρχεται ἀπὸ κάτω
τόσον συχνά... ναι, δηλαδὴ αὐτό, τίποτε ἄλλο.

ΠΑΤΡ. Πῶς! τί! διέρχεται συχνά;—(κατ' ἰδίαν) Ὁ! κάποιον
πλέκετ' ἐδῶ· πρέπει εὐθύς νὰ τὸ ἀνακαλύψω, [κορδόνι
προτοῦ νὰ ἀρρωστήσωμεν ἀπὸ καμμίαν ἴσως
ὀξεῖαν κορδονίτιδα, ἐξ ἧς νὰ μὴ μας σώσουν
ὄλα σχεδὸν τὰ φάρμακα τῆς φαρμακολογίας
τοῦ Λάνδερερ.—Ἀλλὰ πολλοὶ διέρχονται τὸν δρόμον,
Γαλάτεια· καὶ τί μ' αὐτό, ἐὰν περνᾷ ὁ κόσμος;
ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος.

ΓΑΛ. Πραγματικῶς, παππάκη,
ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος· λοιπὸν περνᾷ κ' ἐκεῖνος
κάμμιά φορά καὶ... στέκεται... Αὐτό, τίποτε ἄλλο.

ΠΑΤΡ. Τίποτε ἄλλο;

ΓΑΛ. Τίποτε.

ΠΑΤΡ. Γὰρ σκέψου, ἐνθυμήσου·
δὲν πρέπ' ἡ κόρη τίποτε νὰ κρύπτ' εἰς τὸν πατέρα,
διότι τὰ γνωρίζομεν ἡμεῖς ἕνα πρὸς ἕνα.

ΓΑΛ. Πῶς! τὰ γνωρίζεις; τί λοιπὸν γνωρίζεις;

ΠΑΤΡ. Ὅλα.

ΓΑΛ. Ὅλα;

ΠΑΤΡ. Τ' ἄλλο, τὸ κυριώτερον, αὐτὸ δὲν μου τὸ εἶπες.

ΓΑΛ. Ποιό; τὸ τοῦ μανδηλίου;

ΠΑΤΡ. Ναι, αὐτό, τοῦ μανδηλίου.

ΓΑΛ. Μίαν ἡμέραν ἔβγαλε τῶντι τὸ μανδηλί
καὶ ἔβλεπε.

ΠΑΤΡ. Τί ἔβλεπε, τὸν ἥλιον;

ΓΑΛ. Ἐμένα.

ΠΑΤΡ. Καὶ σ' ἔβλεπε;

ΓΑΛ. Καὶ μ' ἔβλεπε.

ΠΑΤΡ. Κι' ἀφοῦ σὲ καλοεἶδε
τί ἔκαμεν; ἐσκούπισε τὴν μύτην του;

ΓΑΛ. Ἄ, ὄχι·

τὸ κίνησεν ἀριστερά, κατόπι δεξιά του
καὶ ἔπειτα τὸ ἔβαλε καὶ πάλιν εἰς τὴν τζέπην.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (ὑποκριτικῶς)

Δὲν εἶναι τίποτε, καλέ· αὐτό, αὐτό θὰ ἦτον:
κάμμίαν μυῖγαν ἤθελεν ὁ ἄνθρωπος νὰ διώξῃ.

ΓΑΛ. Ἴσως, παππάκη, βέβαια, κάμμίαν μυῖγαν ἴσως.

ΠΑΤΡ. Καλέ, ποῦ μυῖγαν! λησμονεῖς πὸς ἔχομεν χειμῶνα;
—Κύτταξε, ἐλησμόνησα ὅτι φοφοῦν ἡ μυῖγαις
κάθε χειμῶνα. Τὰ πτωχὰ τὰ ζῶα κοκκαλόνουν
καὶ ὁμως ζοῦν τῶν Ἀθηνῶν ὅλοι οἱ μυιγοχαῦται.
— Πλὴν τί μας μέλει;

ΓΑΛ. Βέβαια, παππάκη, τί μας μέλει;

ΠΑΤΡ. Πλὴν διατὶ, Γαλάτεια, αὐτὰ δὲν μου τὰ εἶπες
ἐγκαίρως;

ΓΑΛ. Ποῖα; πὸς φοφοῦν ἡ μυῖγαις τὸν χειμῶνα;

ΠΑΤΡ. Ὅχι, τὸ ἄλλο.

ΓΑΛ. Ὅτι ζοῦν οἱ μυιγοχαῦται;

ΠΑΤΡ. Ὅχι,

καλέ· τὸ ἄλλο· δηλαδὴ περὶ ἐκεῖνου, ὅστις....

ΓΑΛ. Διότι δὲν ἐγνώριζα, παππάκη, ὅτι πρέπει·
τὰ εἶπα τῆς Μαρίας μας.

ΠΑΤΡ. Πῶς; τῆς ὑπηρετρίδας;
καὶ τί σοῦ εἶπε;

ΓΑΛ. Τὰ αὐτὰ μοῦ εἶπε καὶ ἐκεῖνη·
ὅτι δὲν εἶναι τίποτε κακόν· ὅταν τὸν εἶδε,
τόσον πολὺ τῆς ἤρесе.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (ταρασσομένης) Τῆς ἤρесе;

(κατ' ἰδίαν) — Ὁ πόπω!

— Τ' ἀκούετε σεῖς, κύριοι, πατέρες καὶ μητέρες,
δότε τὴν ὑπηρετρίαν τὴν κόρην σας κ' ἐκεῖνη
τὴν ξεμυαλίζει ἀφευκτα, ἀνευ ἐπιμισθίου·
αὐτὸ τὸ κάμνει χάρισμα, καλὸν γὰρ τὴν ψυχὴ τῆς.
— Ἀχ, μωρὴ βρώμα, ἔνοια σου! ἐγὼ σὲ διορθῶνω.
— Καὶ εἶναι νέος, κόρη μου, ὁ φίλος;

ΓΑΛ. Ναι, παππάκη,
νεώτατος· τί εὐγενῆς ποῦ φαίνεται.

ΠΑΤΡ. (κατ' ἰδίαν) Ὁσέ μου!
ἡ κορδονίτις προχωρεῖ... μᾶς πλάκωσεν.—Ἀλλ' ὄχι!
θὰ τὴν προλάβω.—Λέγε μου, Γαλάτεια, νὰ μάθω·
εἶναι κομψός;

ΓΑΛ. Κομψότατος.

ΠΑΤΡ. Βρὲ τὸν ἀγιογδύτην!

— Ὁραῖος;

ΓΑΛ. Ὁραϊότατος.

ΠΑΤΡ. Ἀχ, μωρὴ καλπουζάνε!

δὲν θὰ σε μάθω; ἔνοια σου· ἐγὼ σὲ διορθῶνω.

(διατρέχει ἀνήσυχος τὸ δωματίον)

Τί ναι, παππάκη; τί ζητεῖς;

ΠΑΤΡ. Τίποτε, ἕνα μπαστοῦνι
νὰ ζεσκονίσω κάτι τι...

(ἀκούεται ἔξωθεν προανάκρουσμα κιθάρας)

— Νάτον ὁ φίλος πάλιν.

Καλῶς τον, καλῶς ὄρισες, κύριε τροβατώρε.

ΝΙΚΟΚΛΗΣ (ἔξωθεν)

Ἄν θέρμη ἔρωτος ἀγνοῦ
τὸ στῆθος μου φλογίζῃ,
εὐδαίμων, ἂν τὸ χεῖλός σου
τὰ χεῖλη μου δροσίξῃ.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (προχωρῶν μετ' ὀργῆς εἰς τὸ παράθυρον)

Πλὴν πρέπει τέλος νὰ ἰδῶ τὰ μοῦτρα σου!

ΓΑΛ. (ἀκολουθοῦσα αὐτὸν ἐν συκινῆσει) Παππάκη!

ΠΑΤΡ. (μεγαλοφώνως πρὸς τὰ ἔξω) Βρὲ μασκαρά!

ΓΑΛ. (ὁμοίως καὶ αὐτῇ) Κύριε!

ΠΑΤΡ. Σιώπα σύ.—Βρὲ μασκαρά!

ΓΑΛ. Κύριε! κύριε!

ΠΑΤΡ. Σιώπα σύ σοῦ λέγω.—Βρὲ μασκαρά! παληάνθρωπε!

ΓΑΛ. Μὴ τὸν ὑβρίζης, παππάκη μου, νὰ ζῆς.
 ΠΑΤΡ. Σιώπα λέγω καὶ δὲν τὸν ὑβρίζω. — Τί πρόπος εἶναι αὐ-
 τὸς νὰ ἐρχεσαι νὰ τραγωδῆς ὑπὸ τὰ παράθυρά μου; ἔ,
 χαμάλη;
 ΓΑΛ. Θεέ μου! πῶς τὸν κακομεταχειρίζεται τὸν καυμένον...
 Τὸν ἔκαμε λούτσα ἀπὸ τὰς ὕβρεις.
 ΠΑΤΡ. Δὲν πηγαίνεις ἔξω, μακράν, εἰς τῆς τριανταδυὸ κολώναις
 νὰ βγάλῃς τὸν σβέρκον σου; — Πῶς; τί εἶπες δὲν τρα-
 γωδεῖς γιὰ 'μένα; "Ἄμ και διὰ ποῖον λοιπὸν τραγω-
 δεῖς, τζόγια μου;
 ΓΑΛ. Ἀλήθεια, παππάκη μου, δὲν τραγωδεῖ γιὰ 'σένα.
 ΠΑΤΡ. Καὶ διὰ ποῖον τραγωδεῖ τότε λοιπὸν, κουτάβι;
 οἱ δύο μας εἴμεθα ἐδῶ.
 ΓΑΛ. (μετὰ συστολῆς) Λοιπὸν... ἴσως γιὰ 'μένα.
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (μακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐν ὀργῇ μετρία)
 Πῶς! τί ἀκούω! κί' ἀπὸ ποῦ, Γαλάτεια, τὸ 'ξεύρεις;
 ΓΑΛΑΤΕΙΑ (ἐν στενοχωρίᾳ)
 Μὴ μ' ἐρωτᾷς παππάκη μου· τὸ 'ξεύρω.
 ΠΑΤΡ. "Ὅχι, ὄχι·
 πρέπει ἀμέσως νὰ μ' εἶπῃς· τὸ θέλω.
 ΓΑΛ. Τὸ εἴξεύρω,
 διότι....
 ΠΑΤΡ. Τί;
 ΓΑΛ. Διό...
 ΠΑΤΡ. Τί; λέγε λοιπὸν· διότι...
 ΓΑΛ. "Ἄχ, τί κακὰ ποῦ ἔκαμα νὰ ὀμιλήσω.
 ΠΑΤΡ. Λέγε.
 διότι τί;
 ΓΑΛ. Ἀλλὰ ἐσύ, παππάκη μου, θυμόνεις.
 Πῶς νὰ τὸ εἶπω τὸ λοιπὸν, ἀφοῦ ἐσύ θυμόνεις;
 δὲν σου τὸ λέγω.
 ΠΑΤΡ. (ὡσεὶ πρᾶυνθεῖς). Λέγε το—ὀρίστε, δὲν θυμόνω—
 διότι τί;
 ΓΑΛΑΤΕΙΑ (ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν)
 Μὲ ἀγαπᾷ.
 ΠΑΤΡ. Σὲ ἀγαπᾷ! — ὦ βρόντος!
 ὦ Ζεῦ ἐρίγδουπε, βροντᾷς λοιπὸν καὶ πεθαμμένος!
 — Πλὴν πόθεν, λέγε μου, καὶ πῶς, Γαλάτεια, εἴξεύρεις
 ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σὲ ἀγαπᾷ, ὡς λέγεις;
 ΑΛΛ. Μὴ μ' ἐρωτᾷς παππάκη μου. Τὸ 'ξεύρω.
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (μετὰ μείζονος ὀργῆς)
 "Ὅχι, ὄχι·
 λέγε ἀμέσως, γρήγορα. Τὸ θέλω! τὸ προστάζω!
 ΓΑΛ. Πλὴν διατί ὀργίζεσαι, παππάκη; τί σου κάμνω;
 εἶναι κακόν, παππάκη μου, κάνεις νὰ ἀγαπᾶται;
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (ἐξάλλος ὑπὸ τῆς ὀργῆς)
 Μωρέ, τί λόγια εἶν' αὐτά!
 ΓΑΛ. Παππάκη, μὴ θυμόνης
 δὲν ἀγαπᾷς τάχα καὶ σύ, παππάκη, τὴν μαμμά μου;
 ΠΑΤΡ. Μωρέ, τί λόγια εἶν' αὐτά; — Λέγε ἀμέσως, λέγε,
 πῶς τὸ εἴξεύρεις; ἀπὸ ποῦ;
 ΓΑΛ. Ἀπὸ ἐδῶ, παππάκη.
 ΠΑΤΡ. Δεικνύει τὴν καρδίαν της... Βαβαί! ἡ κορδονίτις
 εἰσῆλθεν εἰς τὸ στῆθός της... "Ἄχ βέβηλε! ἄχ πλάνε!
 πάει! τὸ ἐφαρμάκωσεν ὁ ὄφις τὸ κορίτσι.
 — Ποῦ εἶναι τὰ πιστόλια μου! ποῦ εἶναι ἐν μαχαίρι,
 νὰ τὸν σκοτώσω παρευθὺς!
 (τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ προτιθέμενος νὰ ἐξέλθῃ.)
 ΓΑΛ. (περιπτυσσομένη αὐτὸν ἐντρομος.)
 Παππάκη μου, τί λέγεις!
 παππάκη στάσου, νὰ χαρῆς... παππάκη μὴ τὸ κάμνης
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (ἀπωθῶν αὐτὴν βιαίως.)
 Μὴ μ' ἐμποδίζης, ἄφες με· φύγ' ἀπ' ἐδῶ νυφίτσα!
 ΓΑΛΑΤΕΙΑ (κλινομένη)
 "Ἄχ! ὄχι! Τετέλεσται... — Μαμμά! μαμμά μου, ἀποθνήσκω.
 (πίπτει λιπόθυμος ἐπὶ παρακειμένης ἑδρας ἀναπαυτικῆς),
 ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (τρέχων πρὸς αὐτὴν ἐντρομος)
 Γαλάτεια! παιδάκι μου! δὲν φεύγω, δὲν τὸ κάμνω.
 — Πάει! ἐλιποθύμησε... Βοήθεια!
 (ἐξάγει βιαίως τὸ διὰ τῶν χειλέων τοῦ θυλακίου της πρὸς ἄλλον)

μανδηλίον της καὶ τὴν ἀερίζει δι' αὐτοῦ· κατὰ τὴν ἐξαγωγήν
 τοῦ μανδηλίου συνεξέρχεται λευκὸν ἐπιστολάριον, ὅπερ πίπτει
 χαμαὶ πρὸ τῶν πόδων του.)

— Τί βλέπω;

ἐπιστολὴ ἑστῆς κόρης μου τὴν τζέπην; ἄς τὴν ἴδω.
 (λαβὼν ἀναγινώσκει)

«Τῆ δεσποσύνη Γαλατεία Π.

(βραδέως καὶ θλιβερῶς μονολογῶν)

Πιπέρι πιπερόριζα ἔς τὴν μύτην μου ἐμβαίνει
 καὶ ἐξυπνῶ ὁ μπουνταλάς μὲ μύτη, φεῦ! πρησμένη·
 (ἀναγινώσκει)

«Χερουβεῖμ! Σεραφεῖμ! ἄγγελέ μου!

Αὐτός, αὐτός ὁ μασκαράς θὰ ἦναι ποῦ τῆς γράφει·
 αὐτὸ τὸ τερατῶμορφον τραγοφειδοελάφι.

— Καὶ ἔχουν οἱ διάβολοι ἀγγέλους, βρέ χαμένε!

Ἔ, Σατανᾶ! Βεελζεβούλ! Φάουστ κατηραμένε!

«Σὲ εἶδα, μὲ εἶδες· οἱ ὀφθαλμοὶ μας ὀμίλησαν, αἰκαροδίαι μας
 ἠνώθησαν· ἄχ! πότε θὰ ἐνώσωμεν καὶ τὰς χεῖρας;
 Χειράκαθο φαρμακερὸ νὰ βγάλῃς εἰς τὸ χέρι
 καὶ νὰ βογαῖς, γαῖδαρέ, νύκτα καὶ μεσημέρι.

«Μὴ φοβῆσαι, δειλὴ ἔλαφος, νὰ μὲ πλησιάσῃς· δὲν φέρω
 ὄπλα εἰμὴ τὰ τοῦ ἐρωτός, δι' ὧν σὺ μὲ ὤπλισες, ὅπως σοὶ
 ἐμήνυσα καὶ γνωρίζεις.

Πῶς! Τί! τί τῆς ἐμήνυσε καὶ λέγει πῶς γνωρίζεις!

(στρέφεται πρὸς τὴν Γαλάτειαν συγκεκινημένος)

— Ἐργολαβίας τὸ λοιπὸν ἡ κόρη μου ἀρχίζει;

(κλαίει καὶ κλαίων ἐξακολουθεῖ διακοπτόμενος ὑπὸ λυγμῶν)

Αὐτά, αὐτά, Γαλάτεια, περιμέν' ἀπὸ 'σένα;

Τὸ βλέπω τώρα καὶ ἐγώ, δὲν τραγωδεῖ γιὰ 'μένα·

Ἐγὼ σ' ἐνόμιζα μικρὴν, εὐθραστον πότηράκι;

καὶ ὅμως σὺ 'σαι τέντζερες, καζάνι μὲ καπάκι.

(συνερχόμενος ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν)

«Ὁ σκοπὸς μου εἶναι ἱερός, ἅγιος

Ναὶ ἱερός καὶ ἅγιος εἶναι, ἁγιογδύτη·

θὰ σου τὴν πρήξω, ἔννοιά σου, καὶ τὴν δικὴ σου μύτη.

«Ἔστειλα τὸν πατέρα μου νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πατρός σου

τὴν χεῖρά σου· ἀλλ' ἡ γηραιὰ βᾶτος ἠρνήθη ἐπὶ τῷ λόγῳ

ὅτι ἡ Γαλάτεια εἶναι μικρὰ ἀκόμη.

(φέρει τὴν χεῖρά ἐπὶ τοῦ μετώπου)

Βρέ, βρέ, μυστήρια! αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ φίλος!

ὁ γεφυροποιός, ὁ γυιὸς τοῦ φίλου· ἄχ, ὁ σκύλος!

Καλέ, δὲν βλέπεις σχέδια! δὲν βλέπεις πονηρία!

ὁ ἕνας ἔξω ἤρχισε μὲ τὴν ἐργολαβία

κι' ὁ ἄλλος τῆς συμπεθεριαῖς μου ἔφερε ἀπὸ μέσα·

ὁ εἰς τὸ ἔργα—μόλα του κι' ὁ ἄλλος τὸ ἔργα—λέσα....

— Ἀντίστασις, Πατρίκιε! νὰ τοὺς κτυπήσῃς θέλω.

— Θὰ τοὺς κτυπήσω, ἔννοιά τους, ἔς τὰ μούτρα τὸ

[καπέλλο!

«Εἶσαι μικρὰ τῶντι, Γαλάτεια; δὲν συκινεῖται τῶντι ἡ

καρδία σου εἰς τοὺς παλμούς τῆς ἰδικῆς μου; ὦ! ἐρώ-

τησέ την, Γαλάτεια καὶ εἰπέ μοι μὲ τὰ χεῖλη σου ὅ, τι σοὶ

ἀπαντήσῃ· τὸ ἐσπέρας θὰ ἔλθω εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κήπου·

ἔλα ἐκεῖ· ἂν δὲν ἔλθῃς, θὰ πηδήσω τὰ κάγκελα διὰ νὰ

σ' εὔρω, διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἂν πρέπη νὰ ζῶ ἢ νὰ ἀποθάνω.

» ὁ ὑπεραγαπῶν σε ΝΙΚΟΚΛΗΣ.»

— Αἰ καὶ λοιπὸν τί ἔγεινε, Γαλάτεια, κατόπιν;

τί σ' εἶπεν ἡ καρδία σου; ἐπήγες εἰς τὸν κῆπον;

ἐπήδησε τὰ κάγκελα ὁ ἄλλος; τί συνέβη;

Δὲν ὀμιλεῖς; δὲν ἀπαντᾷς; ἐντρέπεσαι;

(τὴν ὠθεῖ ἑλαφρῶς ἀλλ' εἰς μάτην) — Θεέ μου!

αὐτὴ εἶναι ἀναίσθητος λιπόθυμος ἀκόμη.

— Βοήθεια! βοήθεια! (τρέχει πρὸς τὴν θύραν, εἶτα ἐπα-

νέρχεται εἰς τὴν Γαλάτειαν καὶ τὴν ἐξετάζει) — ὦ, εὐγε! ἀναπνεῖ!

δὲν ἔχει λοιπὸν τίποτε. (ἀποσύρεται βαδίζων τεταραγμένος

εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ θαλάμου).

— Ἄ, μοῦ ῥχεται νὰ σιάσω!

θέλω νὰ πάρω τὰ βουνά, καλόγηρος νὰ γείνω,

τσοπάνης, γαϊδουροβοσκός!

(ἔπεται τὸ τέλος)

Π. Δ. ΖΑΝΝΟΣ.

3.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΗ ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

(Συνέχ. και τέλος· ἴδε προηγ. φύλλον σελ. 591)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ.

- ΤΖΙΤΖ.** (βιαίως εισερχομένη και μη βλέπουσα ἐτι τὴν Γαλάτειαν)
Τί ναι, καλέ; τί τρέχει;
- ΠΑΤΡ.** Ἐλα νὰ μάθης προκοπαίς τῆς κόρης σου, κυρία·
ἡ κόρη σου, ἡ κόρη μου ἤρχισε νὰ....
- ΤΖΙΤΖ.** Τί πράγμα;
- ΠΑΤΡ.** Ἐντρέπομαι νὰ σου τὸ πῶ· πιστεύεις, Τζίτζιφιὰ μου;
— νά, νά: νὰ ἐρωτοτροπή.
- ΤΖΙΤΖ.** Ἐ, και; και τί μὲ τοῦτο;
αὐτὸ εἶναι τῆς φύσεως· αὐξάνει τὸ κορίτσι
και ἐπομένως.... τί θὰ πῆ;
- ΠΑΤΡ.** Πῶς! ἡ ἐργολαβία
εἶναι τῆς φύσεως; λαμπρά! εὐγέ σου, Τζίτζιφιὰ μου!
εἶναι τῆς φύσεως λοιπὸν νὰ ἔχῃς ἐργολάβον;
- ΤΖΙΤΖ.** (θυμωθεῖσα) Ποιος; ἐγώ! γιὰ πρόσεχε παρακαλῶ τί λέγεις;
- ΠΑΤΡ.** Τὸν ἔχ' ἡ κόρη σου.
- ΤΖΙΤΖ.** Πῶς! τί! αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω·
ἀμ ὄχι δὰ ἕως ἐκεῖ· τόσον μικρὴ... τί λέγεις;
- ΠΑΤΡ.** Μικρὸ εἶναι τὸ μᾶτι τῆς· ἰδοὺ και τί τῆς γράφει
ὁ φίλος· εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ φίλου μας Ταχίνας.
- ΤΖΙΤΖ.** Ὁ γεφυροποιός;
- ΠΑΤΡ.** Αὐτός, αὐτός ὁ κρεμασμένος.
- ΤΖΙΤΖ.** Αἱ δὰ και σύ! εἶναι καλός· μακάρι νὰ τὴν πάρῃ.
- ΠΑΤΡ.** Καλάμια και παλούκια του· ἀλλ' ὅ,τι και ἂν ἦναι,
ἀς ἔλθωμεν παρακαλῶ εἰς τὴν δίκη μας τώρα,
διότι λιποθύμησε (δεικνύει τὴν Γαλάτειαν).
- ΤΖΙΤΖ.** (τρέχουσα πρὸς αὐτήν). Πῶ πῶ ὦ τὸ χρυσόν μου!
Τί τοῦ καμες, ἀπάνθρωπε;—Γαλάτεια, πουλί μου!
δὲν με ἀκοῦς, μαννάρι μου; δὲν με ἀκοῦς, μικρὴ μου;
(ὕφθνει ἀπελπιστικῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ ἀκίνησίᾳ
τῆς Γαλατείας και κράζει)
— Πῶ! πῶ! μοῦ τὸ ἐσχότωσε ὁ Τοῦρκος τὸ παιδί μου.
Ἄχ!... ὄχ! τὰ νεῦρά μου...
(κλονίζεται και πίπτει ὡς κεραυνόπληκτος ἐπὶ τῆς παρακειμένης
τῇ Γαλατεία ὁμοίας ἔδρας, κινουσα σπασμωδῶς χεῖρας και
πόδας· και βῶσα διὰ μέσου τῶν ὀδόντων).
ἄ ἄ ἄ οὐμ μ μ μ μ μ μ.
- ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ** (τρέχων ἐδῶ και ἐκεῖ ὡς ἀφηρημένος)
Βοήθεια! βοήθεια!—Κουράγιο, Τζίτζιφιὰ μου.
— Μαρία! τρέξε γρήγορα.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ, ΜΑΡΙΑ.

- ΜΑΡΙΑ** (βιαίως εισερχομένη και μη βλέπουσα τὰς κυρίας τῆς ἀπευθύνεται πρὸς τὸν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ θαλάμου εὕρισκόμενον Πατρίκιον).
Τί εἶναι, κύριέ μου;
- ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ** (ταχέως ὁμιλῶν)
Βοήθεια, Μαρία μου! κουράγιο!
- ΜΑΡ.** Τί κουράγιο;
- ΠΑΤΡ.** Ἐμπρός! ἐμπρός! μὴ κάθεσαι· εὐθὺς ὀλίγον ξεῖδι
κ' ἕνα γιατρόν μαζί.
- ΜΑΡ.** Πῶς; τί! γιατρόν μέσα 'ς τὸ ξεῖδι;
- ΠΑΤΡ.** Βρέ, φέρε ξεῖδι γρήγορα κ' ἕνα γιατρόν, κουφάλα!
Δὲν βλέπεις; νά, ξεραίς κ' ἡ δυό.
- ΜΑΡ.** (βλέπουσα ἤδη τὰς κυρίας τῆς) Πῶ, πῶ! ὦ δυστυχία!
Πῶ, πῶ! καλέ, τί ἔπαθαν, αὐθέντη, ἡ κυρίαίς;
— Ἄχ!... ὄχ!... τὰ νεῦρά μου...
(πίπτει ἐπὶ τῆς παρακειμένης τῇ κυρία τῆς ἔδρας, βῶσα και
κινουμένη ἀκριβῶς καθ' ὃν τρόπον και ἐκεῖνη).
Ἄ ἄ οὐμ μ μ μ μ μ μ.
- ΠΑΤΡ.** Ὅριστε μας!
Βρέ, τί ἀσθένεια φρικτὴ εἶναι ἡ κορδοντίς!

ὡς νὰ μὴν ἔσωναν αἱ δυό, ξεράθηκε κ' ἡ τρίτη·
— Σήκω, βρέ ζῶν! δὲν ἀκοῦς;

- ΜΑΡ.** Ἄ ἄ ἄ....
- ΠΑΤΡ.** Θὰ σηκωθῆς ἢ ὄχι;
- ΜΑΡ.** Ἄ ἄ ἄ....
- ΠΑΤΡ.** (ἐστενοχωρημένος) Ἀξί και ξερό.— Ἄχ! ἄχ! τί νὰ τὰς
[κάμω τώρα];
νὰ τὰς ἀφήσω μόνας των, διὰ νὰ τρέξω ἔξω;
- ΤΖΙΤΖ.** Βοήθεια, Πατρίκιε! ἕνα γιατρόν ἀμέσως.
- ΜΑΡ.** Βοήθεια, αὐθέντη μου! ἕνα γιατρόν ἀμέσως.
- ΠΑΤΡ.** Βοήθεια, ὦ γείτονες! ἕνα γιατρόν ἀμέσως.
(εἰσέρχεται βιαίως ὁ Νικοκλῆς κρατῶν τὴν κιθάραν του)
— Ἄ! νὰ τον· καλῶς ὠρίσες, γιατρέ μου· ἔλα, ἔλα.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ, ΜΑΡΙΑ, ΝΙΚΟΚΛΗΣ.

- ΠΑΤΡ.** (ἀναγνωρίζας αὐτόν).
Πῶ, πῶ! ὁ γεφυροποιός! ἔξ' ἀπ' ἐδῶ ἀμέσως,
Βεελζεβούλ!
- ΝΙΚ.** Πλὴν, κύριε... ἦλθα νὰ σας συνδράμω.
— Γαλάτεια.... (κινεῖται εὐλαβῶς πρὸς αὐτήν)
- ΠΑΤΡ.** Μακράν! μακράν! μακράν ἀπ' τὸ κορίτσι!
δὲν θέλομεν τὴν συνδρομὴν τοῦ πειρασμοῦ· ἀς λείπῃ.
- ΝΙΚ.** Πλὴν, δὲν σὰς πείραξα ποτέ εἰς τίποτε, νομιζῶ.
- ΠΑΤΡ.** Ἐπήδησες τὰ κάγκελα;
- ΝΙΚ.** Ὅχι, διότι ἦλθεν
ἐκεῖ και μ' ἐπερίμενε.
- ΠΑΤΡ.** Πῶς! ἦλθε; τί σου εἶπε;
- ΝΙΚ.** Πῶς μ' ἀγαπᾷ θερμότατα.
- ΠΑΤΡ.** (μετὰ θυμοῦ) Τί πράγμα; εἶσαι ψεύτης!
- ΝΙΚ.** Δὲν εἶμαι.
- ΠΑΤΡ.** Εἶσαι!
- ΝΙΚ.** Ὅχι.
- ΠΑΤΡ.** Ναί! δὲν ἦλθεν.
- ΝΙΚ.** Ἦλθεν.
- ΠΑΤΡ.** Ὅχι!
- Ἡ κόρη μου τὰ μούτρα σου ποτέ τῆς δὲν τὰ εἶδεν
ἀπὸ κοντά.
- ΝΙΚ.** Τόσον κοντά, ὅσον κοντὰ νὰ ἔχω
και τὴν εἰκόνα μου· ἔδωσε τῶν ἰδικῶν τῆς.
(ἐξαγαγὼν τῷ δεικνύει, προσάγων κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ,
φωτογραφίαν τῆς Γαλατείας) — Βλέπε.
- ΠΑΤΡ.** (ἴσταται χάσκων ἐπὶ τῇ θεᾷ)
Παπαί! βραβαί! ἰαταταί! εἶδα, ἐπέισθην πλέον
ὅτι ὁ ἔρωσ ὁ μικρός εἶναι μεγάλος λέων,
— Ἄχ!... ὄχ!... τὰ νεῦρά μου... ἄ ἄ ἄ οὐμ μ μ μ μ μ μ.
(πίπτει και οὗτος ἐπὶ τῆς παρακειμένης αὐτῷ ἔδρας ἀπέναντι
τῶν γυναικῶν ἀκριβῶς καθ' ὃν τρόπον και ἐκεῖναι).
- ΝΙΚ.** (τρέχων πρὸς αὐτόν) Τί εἶναι; τί ἐπάθατε;
- ΠΑΤΡ.** Ἄ ἄ ἄ οὐμ μ μ μ μ μ μ....
- ΝΙΚ.** Τί θέλετε νὰ κάμω;
- ΠΑΤΡ.** Ἄ ἄ ἄ οὐμ μ μ μ μ μ μ....
- ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ** και **ΜΑΡΙΑ** (συγχρόνως)
Ἄ ἄ ἄ οὐμ μ μ μ μ μ μ....
- ΝΙΚ.** Ἄλλα κ' ἐκεῖναι πάσχουσι. (τρέχει πρὸς τὴν Γαλάτειαν και
γονυπετῶν πρὸ αὐτῆς λαμβάνει τὴν χεῖρά τῆς)
— Γαλάτεια, τί ἔχεις;
- ΠΑΤΡ.** (κινούμενος ἀπειλητικῶς ἐπὶ τῆς ἔδρας του)
Ἄ ἄ ἄ οὐμ μ μ μ μ μ μ....
- ΝΙΚ.** Εἰς λήθαργον βαθύτατον εἶναι βεβουμισμένη·
πλὴν δόξα τῷ Θεῷ, ἰδοὺ, ἐν τάξει ἀναπνέει.
— Τὸ φάρμακόν σου εἶν' αὐτό· ἡσυχέι, ἀγγελέ μου·
ἐν τούτοις τρέχω νὰ εἰπῶ τοῦ ἱατροῦ νὰ ἔλθῃ.
(φεύγει ταχύς, μεθ' ὃ εἰσέρχεται ὁ Ταχίνας).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ, ΜΑΡΙΑ, ΤΑΧΙΝΑΣ και
ΝΙΚΟΚΛΗΣ (μετ' ὀλίγον)

- ΤΑΧ.** (ἐνῶ εἰσέρχεται) Αἱ, κύριε Πατρίκιε, τί ἔκαμες; ἐσκέφθης;
- ΠΑΤΡ.** (ὡσεὶ ἀπαντῶν αὐτῷ) Ἄ ἄ ἄ οὐμ μ μ μ μ μ μ....
- ΤΑΧ.** (ἐρχόμενος ἐκπληκτος πρὸ αὐτοῦ) Μπα!
Καλέ, τί ἔχεις, ἀδελφέ;

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ, ΜΑΡΙΑ (όλοι όμοῦ)

Ἔ Α ἄ ἄ ἄ ἄ ἄ...

TAX. (θεωρῶν κύκλω μετ' ἀπορίας ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ)
Χριστὸς καὶ Παναγία!

(ἔρχεται πρὸ τῆς Τζιτζιφιάς)

Καλὲ κυρία Τζιτζιφιά....

TZITZ. Ἔ Α ἄ ἄ οὐμμμ.

TAX.

Περίεργον!

(ἔρχεται πρὸ τῆς Μαρίας) — Μαρία....

MAR. Ἔ Α ἄ ἄ οὐμμμ....

TAX. Καλὲ, τί ἔπαθαν αὐτοὶ ὅλοι των ἐδῶ μέσα;
Χολέρα τοὺς ἐπλάκωσεν;

ΠΑΤΡ. (διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς) Ὁ... ὄχι, κορδονίτις.

TAX. Τί κορδονίτις εἶν' αὐτὴ; νέα ἐπιδημία;
ΝΙΚΟΚΛΗΣ (ἐπινερχόμενος)

Ἐγὼ νά σ' εἶπω, πάτερ μου, τί τρέχει. Ὁ πατήρ της
ὡς φαίνεται ἀνεκάλυψε τὰς σχέσεις μας· ἡ κόρη
λιποθυμεῖ λιποθυμεῖ ἢ μήτηρ της κατόπιν.

TZITZ. Ὁχι, τὰ νεῦρά μου.

NIK. (ἐξακολουθῶ) Καλὰ—λιποθυμεῖ ἢ δούλα.

MAR. Ὁχι, τὰ νεῦρά μου.

NIK.

Καλὰ—τρέχω ἐγὼ ἀμέσως,

πλὴν μόλις μ' εἶδεν ὁ πατήρ λιποθυμεῖ καὶ οὗτος.

ΠΑΤΡ. Ὁχι, τὰ νεῦρά μου.

TAX. Μωρέ! τί σύμπνοιαν ποῦ ἔχουν!
ὡσάν νὰ ἦσαν ὅλοι των δεμένοι μ' ἕνα νεῦρον.

ΠΑΤΡ. Κ' εἰς ὅλα ταῦτα, κύριοι, σεῖς εἴσθε ἢ αἰτία.

TAX. Σεῖς, κύριε Πατρίκιε, σεῖς μᾶλλον.

ΠΑΤΡ.

Ὁχι.

TAX.

Ναῦσκει.

Καὶ ὅμως ὅλα γίνονται ἀμέσως μέλι γάλα,
ἐάν... ἐάν χαρίσητε εἰς τὸν γαμβρὸν τὴν νύμφην.

ΠΑΤΡ. Ἐγὼ; ποτέ.

TAX.

Αἶ, ὄχι δά.

ΠΑΤΡ.

Καλλίτερα νὰ σκάσω.

TAX. Μὰ ὄχι δά· δὲν γίνεται.

ΠΑΤΡ.

Ἐκεῖνο ποῦ σου λέγω.

καλλίτερα νὰ σκάσωμεν, νὰ σκάσετε, νὰ σκάσουν.

TAX. Πολὺ καλὰ.—Ἐλα λοιπὸν νὰ φύγωμεν, υἱέ μου.

Δὲν θέλουν.

ΝΙΚΟΚΛΗΣ (ταλαντευόμενος)

Στάσου, πάτερ μου.—Γαλάτεια....

TAX.

Τί στάσου;

πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσωμεν ἡσύχους.

(ἀποχαιρετίζει τὸν Πατρίκιον, κινούμενος πρὸς ἔξοδον)

Χαῖρε, φίλε!

adío καὶ παραστικά.—Ἐλα λοιπὸν, υἱέ μου!

τί στέκεσαι;

ΝΙΚΟΚΛΗΣ (ἀποχαιρετίζων διὰ τῆς χειρὸς).

Γαλάτεια! πιστός σου διὰ βίου.

(πρὸς τὸν Πατρίκιον)

— Adío καὶ παραστικά. (ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα του)

ΠΑΤΡ.

Ποῦ φεύγετε; σταθῆτε.

(ἀνεγείρεται ἐκ τῆς ἕδρας του μεμψιμοιρῶν)

Δέν με λυπεῖσθε, ἀσπλαγχνοὶ; ποσῶς δέν συγκινεῖσθε

διὰ τὸν φίλον σας ἐμέ; τὴν κόρην; τὴν τιμὴν μου;

TAX.

Ἢμεῖς; καὶ τί νὰ κάμωμεν ἡμεῖς, ἀφοῦ ἡ κόρη

εἶναι μικρὴ;

ΠΑΤΡ.

Ναὶ μάλιστα· μικρὴ κ' ἡ ποντικίνα,

κ' ὅμως βουτοῦν 'ς τὸν ἔρωτα κ' αὐτὴ κ' ἡ βατραχίνα.

— Ποῦ φεύγεις σύ, κρεμανταλά! τί νὰ τὴν κάμω τώρα

ἐγὼ τὴν κόρην μου ξερὴν, χλωμὴν, ἐρωτευμένην;

Σύ, ὅστις τὴν ἐφόνευσες, νὰ μου τὴν ἀναστήσης

πρέπει ἀμέσως, εἰ δὲ μὴ, ἀλλέως... (αἰρῆς λυόμενος

εἰς δάκρυα ἔρχεται πρὸ τῆς Γαλατείας ὀλοφυρόμενος)

— ἄχ, κακοῦργε!

— ἄχ, κόρη μου!— ἄχ, κόρακα!— Γαλάτεια!— ἄχ, γάλλε

ἔρωτογεφυροποιεῖ!— σήκω παιδί μου, σήκω.

(καὶ εἶτα ἐντονώτερον)

— Ἄχ, κόρη μου!— ἄχ, Τζιτζιφιά.— Μαρία μου, πουλί

[μου!

Μπα! μπα! τί εἶπα ὁ κουτός...

— (πρὸς τὸν παριστάμενον Νικοκλή)

Τί στέκεσαι ἐπάνω

εἰς τὸ κεφάλι μου, βρὲ σύ, καὶ κόμνεις νὰ τὰ χάνω;

ἂν ἦσαι γεφυροποιός, κάμε λοιπὸν γεφύρι,

γὰ νὰ περάσ' ἡ κόρη μου τοῦ ἔρωτος τὸ ρεῦμα,

χωρὶς ν' πιῇ πικρὸ νερὸ καὶ τὸ νερὸ τὴν κόρη.

— Ἄχ, κόρη μου! Γαλάτεια!— ἄχ, κόρακα! γαλέτταις

ξεραῖς νὰ τρώγης πάντοτε, φαφούτης ν' ἀπομείνης

— Γαλάτεια! ἄχ, τέκνον μου!— ἄχ, τενεκέ! γαλάζιο

νὰ ἦναι τὸ σεντόνι σου, ὅταν θὰ ἀποθάνης.

— Σήκω, παιδί μου, 'ξύπνησε, Γαλάτεια μου· ζῆσε.

NIK. Σταθῆτε, ἀφετε ἐμέ νὰ κάμω ὅ, τ' εἰξεύρω

κ' ἐλπίζω, σὰς ὑπόσχομαι, κύριε, ν' ἀναζήση.

Ἐχω τὴν ἀδειαν;

ΠΑΤΡ.

Πῶς! τί! καὶ ἐρωτᾶς, ἀκόμη;

Ἄλλὰ ποῦ εἶσαι; ἀκουσε· εἶπέ μου τί θὰ κάμης;

NIK.

Ὁ, τι εἰξεύρω· δέχεσαι;

ΠΑΤΡ.

Καλὰ λοιπὸν, ἄς ἦναι.

Ἄλλὰ ποῦ εἶσαι; ἀκουσε· ἐὰν τὴν ἀναστήσης,

θὰ νυμφευθῆτε· δέχεσαι;

NIK.

Θεέ μου! τί ἀκούω!

ΠΑΤΡ.

Δέχεσαι; λέγε.

NIK.

Κ' ἐρωτᾶς, ὦ πάτερ μου, ἀκόμη;

ΠΑΤΡ. (κατ' ἴδιον)

Καλὰ τοῦ τὴν ἐφόρτωσα.

NIK.

Σταθῆτε κατὰ μέρος.

TAX.

Θυμᾶσαι ποῦ σου ἔλεγα ὅτι ὁ ἔρως εἶναι....

ΠΑΤΡ.

Τὸ βλέπω τώρα καὶ ἐγὼ—ὄμπρέλλα, μανιτάρι.

(ὁ Νικοκλῆς λαβὼν τὴν κιθάραν τοῦ ἔρχεται πρὸ τῆς Γαλα-
τείας καὶ κλίνας τὸ γόνυ φάλλει περιπαθῶς παρ' αὐτῆ ὁ Πα-
τρίκιος καὶ ὁ Ταχίνας τοποθετούμενοι ἀπωτέρω, καὶ καταλλή-
λως παρατηροῦσι μετὰ περιεργίας).

NIK.

Ὡ Ἀπόλλων! τῆς μουσικῆς

Θεὸς ποτε ἂν ἦσουν,

τὸ βύθος δός, τῆς φίλης μου

οἱ φθόγγοι μου νὰ λύσουν.

(ἡ Γαλάτεια κινεῖται μόλις, παίρνει τὸ οὔς, καὶ ἡρεμῶς πάλιν
ἐπὶ τῆς ἕδρας της)

ΠΑΤΡ. (σιγανῇ τῇ φωνῇ)

Ἐσάλευσε... κινεῖται, νά....

TAX. (ὁμοίως)

Βλέπετε υἱὸν ποῦ ἔχω;

ΠΑΤΡ.

Βρὲ τοῦ διαβόλου τὸν υἱόν! 'σὲ μὴ στιγμὴ....

TAX.

Τί εἶπες;

εὐχαριστῶ, συμπέθερα.

ΠΑΤΡ.

Στάσ', ἀδελφέ, νὰ ἰδοῦμε.

NIK.

Ἐξύπνω, φίλη, ἀνοιξε

γλυκὰ τὰ βλέφαρά σου·

ἐφυγ' ἡ νύξ κ' ἦλθε τὸ φῶς

λαμπρὸν ἀλόγουρά σου.

ΓΑΛ.

(ἡμιανηγείρεται, μειδιῶσα ἐπὶ τῆς ἕδρας της, ὡς ὑπὸ τοῦ ἄ-

σματος ἐλκυομένη)

'Ὅποια εἰς τὰ ὠτὰ μου φωνῇ γλυκεῖα φθάνει;...

Εἶναι αὐτός... τὸ ἄσμα του... τὸ ἄσμα μας... ὦ! πόσον

μ' ἀνακουφίζει!... μ' ἀγαπᾶς, τὸ βλέπω, Νικοκλῆ μου·

ἀλλὰ κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, προχθὲς δέν σου τὸ εἶπα;

Πλὴν λέγε, ψάλλε τ' ἄσμα μας... μὲ ὠφελεῖ, μ' ἀρέσει·

ΝΙΚΟΚΛΗΣ καὶ ΓΑΛΑΤΕΙΑ ὁμοῦ.

Σὲ εἶδα, σὲ ἠγάπησα,

τὰς χειρὰς μου σ' ὀρέγω·

ὦ! ἀφες με πλησίον σου

τὸ σ' ἀγαπῶ νὰ λέγω.

(καὶ οὕτω εὐρίσκονται ἀμφότεροι ὀρθοὶ με συμπεπλεγμένους

τοὺς βραχίονας)

'Ἄν θέρμη ἔρωτος ἀγνοῦ

τὸ στηθός μου φλογίζῃ,

εὐδαίμων, ἀν τὸ γέλος σου

τὰ χεῖλη μου δροσίζῃ.

ΤΑΧΙΝΑΣ (διὰ μεικτήρου προτροπῆς).

Ἐμπρός λοιπὸν, τί στέκεσθε, παῖδιά μου; φιληθῆτε.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (διὰ μαλακωτάτης φωνῆς, ἵνα τὴν ἐνθαρρύνῃ)

Ἐμπρός, ἐμπρός Γαλάτεια· εἴν' ἰδικός σου πλέον·

δὲν 'ξεύρεις; σὲ ὑπάνδρευσα, ὅποταν ἐκοιμάσσο.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ (πρίβουσα τούς ὀφθαλμούς καὶ ἐντελῶς συνεργομένη)
Πῶς! τί! δὲν ἦτον ὄνειρον;—Σὺ εἶσαι, Νικοκλή μου!
εἶμ' ἰδική σου, Νικοκλή!

ΝΙΚ. Ὁλόκληρος, φιλτάτη.
καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἰδοὺ τὸ πρῶτον φίλημά μου.
(τὴν ἀσπάζεται)

ΓΑΛ. Ἄ... τί καλὰ!

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (εὐχαρις)

Ἄ!, βέβαια κ' ἐγὼ τὸ 'ξεύρω τώρα.
— Συμπέθερε, τὸ χέρι σου. ἔλα νὰ φιληθοῦμε
κ' ἡμεῖς. (ἀλληλασπάζονται σταυροειδῶς τρεῖς καὶ τετράκις,
μεθ' ὃ ὁ Πατρικίος ἀπευθύνεται πρὸς τὰς ἄλλας, ἀκίνητους
ἔτι ἐπὶ τῶν ἑδρῶν των).

— Καλέ, τί κάθεσθε ἐδῶ σεῖς 'ξαπλωμέναις;
Χριστὸς ἀνέστη ἔχομεν ἡμεῖς καὶ σεῖς χαμπάρι
ἀκόμη δὲν ἐπήρατε; ἔλατε, σηκωθῆτε
ἢ κορδονίτις 'πέρασε καὶ ἔχομεν υγιάν.
'Ἐλα νὰ εὐχηθῆς καὶ σύ, ὠραία Τζιτζιφιὰ μου,
τούς μελλονύμφους.

ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ (ὡς ἀρτυνηζομένη).

Πῶς! τί! πῶς! 'τελείωσαν τὰ πάντα;
ἐγὼ ἀπεκοιμήθηκα ἐκεῖ μὲ τὰς φωνάς σας.
Δόξαν νὰ ἔχη ὁ Θεός· δόξα σοι, σύζυγέ μου.

ΠΑΤΡ. Δόξα κ' εἰς σέ, συμπέθερε, δόξα κ' εἰς σέ, υἱέ μου,
ἀφοῦ καὶ τὴν ἀρπάξατε ἤδη μὲ τὸ σπαθί σας.

ΤΖΙΤΖ. Νὰ σε φιλήσω κόρη μου. (ἀσπάζεται τὴν Γαλάτειαν καὶ
κατόπιν τὸν Νικοκλή)

— Γαμβρέ μου, καὶ ἐσένα.

ΜΑΡΙΑ (ὄπισθεν καὶ κατ' ἰδίαν).

Καὶ εἰς ἐμένα τίποτε λοιπὸν τὴν κακομοίραν;
ἐμέ, ποῦ ἐκοπίασα τόσον πολὺ.

ΠΑΤΡ. Μαρία...

— δόξα κ' εἰς τὴν Μαρίαν μας, τὴν ὑπηρετρίαν μας,
ποῦ συνετέλεσε πολὺ εἰς ταύτην τὴν χαράν μας —
νὰ, ἔλα, πάρ' ἐν τάλληρον, δῶρον διὰ τὸν γάμον.

ΜΑΡ. Τί! μόνον ἓνα τάλληρον;

ΠΑΤΡ. Ἄλλὰ τί θέλεις; μήπως
θέλεις γαμβρόν;

ΜΑΡΙΑ (μετὰ συστολῆς).

'Ἐύρω κ' ἐγώ... ἂν ἦναι...

ΠΑΤΡ. Δὲν πιστεύω.

ΜΑΡ. Γιατί νὰ μὴ ἐφρόντιζες ἐγκαίρως, πρὶν γηράσῃς;

ΠΑΤΡ. Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

ΜΑΡ. Εἰκοσιπέντε.

ΠΑΤΡ. Ἀοῦ!

ὁ ἔρωσ ἀπ' τὰ δώδεκα ἐμβαίν' εἰς τὴν γυναῖκα
καὶ ὅ,τι κάμει ἔκαμεν ὡς τὰ ἑπτὰ καὶ δέκα.
— Πήγαίνε.

ΜΑΡ. Ποῦ;

ΠΑΤΡ. Ἐύρω κ' ἐγώ; ἀναίθια εἰς τὸ βράφι
καὶ τρῶγ' ἐκεῖ ὡς τὸ ἐξῆς λυωμένο τὸ πιλάφι.

ΜΑΡΙΑ (ἀπομακρύνεται κλαυθμυρίζουσα)

'Εγὼ γρηά!... ἀκοῦς ἐκεῖ, ἀνύπανδρη νὰ μείνω...

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (εὐλογῶν τούς μελλονύμφους)

Λοιπὸν νὰ ζήσετε, παιδιὰ· σὰς δίδω τὴν εὐχή μου.

ΤΑΧ. (ὁμοίως)

Κ' ἐγὼ σὰς δίδω, τέκνα μου, ἐπίσης τὴν 'δική μου.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (κατερχόμενος τὸ προσκῆνιον)

Καὶ τώρα ποῦ 'τελείωσε τὸ πρᾶγμα καθὼς πρέπει,
θὰ σὰς προσφέρω, κύριοι, ἓνα ζεστὸν σαλέπι:
« Ἀνοίξατε τὰ μάτια σας, πατέρες καὶ μητέρες,
»σεῖς ὅσοι ἔχετε μικραῖς ὡσάν τὴν ἰδική μου,
»γιατὶ ἡ μικραῖς εἶναι κρυφαῖς ἐρωτικαῖς παντιέρας·
»ἀπόδειξις τοῦ φίλου μου ὁ γυιὸς κ' ἡ ἀπαυτὴ μου.»
Εἶν' ἀληθὲς πῶς ἔπεσεν εἰς τιμημένον χέρι
ἢ κόρη μου· εἰ δὲ μή,
παραπολὺ θὰ μοῦ 'καίε τοῦ γάμου τὸ πιπέρι
καὶ μύτη καὶ τιμὴ!¹

ΤΕΛΟΣ

Π. Δ. ΖΑΝΟΣ.

¹ Διὰ τὴν ἐν θεάτρῳ διδασκαλίαν προαπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσις τοῦ ποιητοῦ.